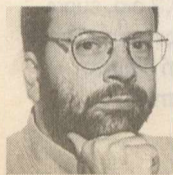

[ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ]

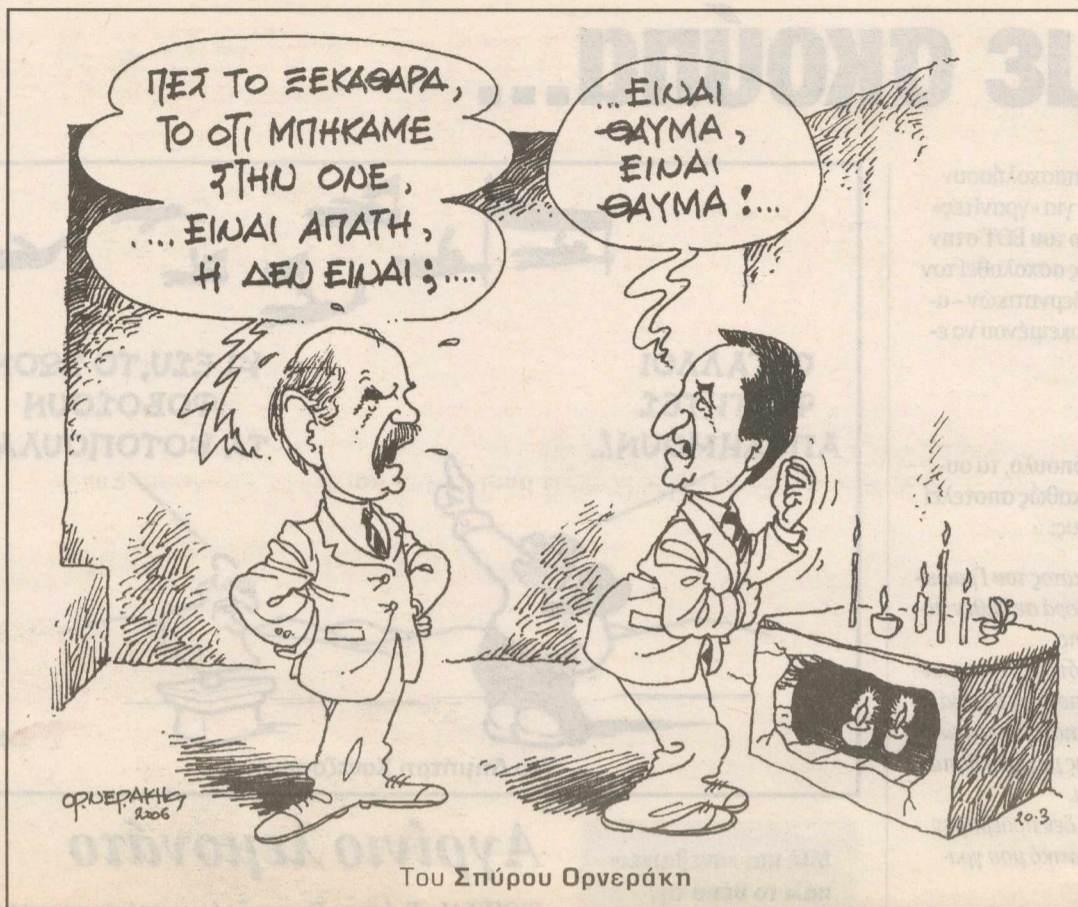
Η πασαρέλα

ΟΛΑ ΕΓΙΝΑΝ όπως αναμενόταν. Η ιστορία των υποκλοπών εξελίχθηκε σε σόου. Και η Βουλή μετατράπηκε σε... πασαρέλα. Οι μάρτυρες ήταν επιθετικοί απέναντι στους βουλευτές. Ορισμένες φορές κορόιδευαν ανοιχτά. Και κανένας, μα κανένας εκπρόσωπος του έθνους δεν σκώθηκε να πει «ντροπή» για το θέατρο που παίζτηκε μέχρι τώρα. Το σοβαρότερο: οι υπεύθυνοι – απ' όλες τις πλευρές – για να φυλάνε θερμοπόλες δεν κλήθηκαν. Και φαίνεται πως γι' αυτό – κι ας λέγονται τα αντίθετα – υπάρχει μία άτυπη συμφωνία «κυρίων». Η υπόθεση ξεστράτισε, λες και ήταν μικρό πράγμα που αποδείχθηκε – γιατί όλοι το ήξεραν – πως η χώρα έγινε

Του Γιάνη Ε. Διακογιάννη
idiakoyannis@yahoo.com

σουρωτήρι των ξένων μυστικών υπηρεσιών. Αρκετοί – όχι μόνον από ένα κόμμα – θέλουν να ξεχαστεί το σκάνδαλο. Δεν θέλουν να μαθαίνει ο λαός τι γίνεται. Πολύ περισσότερο, δεν θέλουν ο κόσμος να καταλάβει ότι μαζί με τις ξένες υπηρεσίες που «μας φυλάνε», μετά την 11η Σεπτεμβρίου με τόση «αυταπάρνηση», έδρασαν και «ντόπιοι» παράγοντες. Δεν τους βολεύει να καταγραφεί ότι οι παρακολουθήσεις εξυπηρέτησαν και...εγχώριες σκοπιμότητες, πρόσωπα, υπηρεσίες, ίσως και επιχειρήσεις. Δεν ντρέπονται που βάζουν τη Βουλή τις προσεχείς εβδομάδες να... μαλώσει για την οικονομία, λες και το σκάνδαλο των υποκλοπών – ύψιστο ζήτημα δημοκρατίας, πολιτικών και στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων – δεν προηγείτο. Λες και δεν επιβαλλόταν να αποτελέσει σοβαρό ζήτημα για προ ημερησίας διατάξεως συζήτηση. «Στην πόλη μπήκαν πια οι εχθροί». Και αγκαλιάστηκαν με όλους αυτούς που αποκαλούν – από τηλεοράσεως – «συμμαχικά» τα κατοκικά στρατεύματα στο Ιράκ, μία χώρα όπου η αντίσταση γράφει σελίδες μιας νέας εποχής του Τρίτου Κόσμου. Συμμάχησαν με όλους αυτούς που καταγγέλλουν ως «χασάπη του Βελιγραδίου» έναν πατριώτη, ακριβώς γιατί θέλουν να αποκρύψουν τις ενοχές των πραγματικών χασάπηδων των Βαλκανίων. «Τα βρήκαν» με όσους συνεχίζουν να αποκαλούν τρομοκράτες τους Παλαιστινίους που αναζητούν μία πατρίδα και τους εξεγερμένους νεολαίους της Γαλλίας. Αδελφοποιήθηκαν με όσους θέλουν, μετά τη Σερβία, να ξεπαστρέψουν οριστικά και την Κύπρο. Γιατί πάνω απ' όλα είναι... υποκλοπείς του πλούτου, της αξιοπρέπειας και της ψυχής των λαών που αντιστέκονται!

Του Σπύρου Ορνεράκη

[ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΨΗ]

Δεν είναι μια χαμένη Ατλαντίδα

Ο εκσυγχρονισμός χάθηκε ως σύνθημα, όχι ως αίτημα της κοινωνίας

«**Θ**α μιλήσω στην Ατλαντίδα - φαίνεται ότι δεν είναι χαμένη». Ο συνομιλητής τού τέως πρωθυπουργού τον φαντάζεται να χαμογελάει με εκείνο το γνώριμο μισό και λίγο παιδικό χαμόγελό του στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής. «Έτσι φαίνεται, κύριε πρόεδρε, αλλά δυστυχώς έχουμε χάσει μερικά άλλα πράγματα».

Πέμπτη, 9 Μαρτίου 2006. Λίγες ώρες πριν από την πολιτική ομιλία του Κώστα Σημίτη στην κατάμεστη «Ατλαντίδα», στο Ηράκλειο, σκάει η ανακοίνωση της Γιούρσοτας που δικαιώνει τον τρόπο εγγραφής των αμυντικών δαπανών στους προϋπολογισμούς των κυβερνήσεών του. Η επιχείρηση της απογραφής και η ασφικτική οικονομική πολιτική που οικοδομήθηκε πάνω της χάνουν, επίσημα και οριστικά, το νομιμοποιητικό τους έρεισμα.

Ο τέως πρωθυπουργός ανοίγει την ομιλία του με μια σύντομη σχετική αναφορά εκτός κειμένου. Στη συνέχεια εκθέτει επί μακρόν τις σκέψεις του για το μέλλον της Ελλάδας σε συνάρτηση με το μέλλον της Ευρώπης. «Να θεσμοθετηθεί μια πραγματική οικονομική διακυβέρνηση στην ευρωζώνη» που θα οδηγήσει την Ευρώπη σε μια «ομοσπονδιακή συγκρότηση». Υπάρχει ένα ενιαίο πολιτικό διακύβευμα για τους Ευρωπαίους σοσιαλιστές απέναντι στην κοινωνία της αγοράς χωρίς όρια: «Η Ε.Ε. να γίνει η πιο ανταγωνιστική βασισμένη στη γνώση οικονομία δημιουργώντας νέες θέσεις εργασίας και εμβαθύνοντας την κοινωνική συνοχή».

Η πολιτική της κοινωνικής δικαιοσύνης περνά από μίαν ισχυρή Ευρώπη για την οποία

πρέπει να αγωνιστούμε. Η μάχη αυτή έχει ξεκάθαρα πολιτικά χαρακτηριστικά. Η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στις προοδευτικές και τις συντηρητικές δυνάμεις της Ευρώπης εξακολουθεί να περνά από τη Λισαβόνα, όπου πριν από έξι χρόνια, η τότε σοσιαλιστική πλειοψηφία χάραξε μια μακράς πνοής κοινωνική στρατηγική για το κοινό μέλλον των λαών της πείρου μας. Η επικράτηση των συντηρητικών δυνάμεων στα επόμενα χρόνια ανέτρεψε την προοπτική αυτή και ταυτόχρο-

ΚΩΣΤΑΣ ΣΗΜΙΤΗΣ

Να θεσμοθετηθεί μια πραγματική οικονομική διακυβέρνηση στην ευρωζώνη

να ανέσχεσε την πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης. Σήμερα, με την ευρωπαϊκή άμπωτη του συντηρητισμού, δημιουργούνται ξανά οι προϋποθέσεις για την επάνοδο μιας πολιτικής που δεν παραιτείται από την πολιτική, εναποθέτοντας την κοινωνική ευημερία στην οικονομική αυτορρύθμιση.

Είναι, ωστόσο, προφανές ότι ο τρόπος με τον οποίο έγινε η πρόσφατη διεύρυνση της Ευρώπης έχει οξύνει την πολιτική της υστέρηση. Αν, λοιπόν, αποδειχθεί ότι οι 25 δεν μπορούν να προχωρήσουν, η «ευρωμάδα» των 12 που έχουν αποδεχθεί το κοινό νόμισμα και συνιστούν «το μόνο υπαρκτό σχήμα προωθημένης ενοποίησης» θα πρέπει να σχηματίσουν «μια πρωτοπορία ενιαίας πολιτικής βούλησης».

Μιλώντας στην «Ατλαντίδα», ο τέως πρωθυπουργός κοιτάζει προς το μέλλον. Έχει προσηράσει τη «νέα διακυβέρνηση» που στήριξε το παρόν της στην αποδόμηση του παρελ-

[TheGuardian]

Εννέα χρόνια είναι αρκετά

Ο Τ. ΜΠΛΕΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ να γίνει ένας ηγέτης έχοντας ως μοναδικό σκοπό την εξουσία. Όσο περισσότερο παραμένει τόσο μεγαλύτερα θα είναι τα προβλήματά του και τόσο μεγαλύτερη η ζημιά στο κόμμα του, τη χώρα και τη φήμη του. Είναι σαφές πως ο κ. Μπράουν θα αντικαταστήσει τον κ. Μπλερ στην πρωθυπουργία και στην ηγεσία των Εργατικών, είτε φέτος είτε τον επόμενο χρόνο είτε τον μεθεπόμενο. Ο κ. Μπλερ πρέπει να αναρωτηθεί: γιατί να παραμένει στην πρωθυπουργία για άλλους 12 ή 24 μήνες μόνο και μόνο επειδή το μπορεί; Προς το παρόν, ο χρόνος της μεταβίβασης της εξουσίας εξακολουθεί να είναι δική του επιλογή. Αλλά το γεγονός ότι μπορεί να επιβιώσει ως πρωθυπουργός δεν σημαίνει πως είναι προς το συμφέρον του να παραμείνει μέχρι η παραμονή του να μην είναι πλέον δυνατή. Είναι πιο τολμηρό να επιλέγεις όταν έχεις επιλογές. Και θα πρέπει να φύγει φέτος.

θόντος. Λίγες ημέρες αργότερα, στις υπονομευτικές για την αξιοπιστία της χώρας δηλώσεις του υπουργού Οικονομίας θα απαντήσει με επιγραμματική λιτότητα: «Η συνεχής κακοπιστία οδηγεί σε χωρίς όρια ανοησία».

Στην ομιλία του ο Κώστας Σημίτης δεν αναφέρεται καθόλου σε ένα πρόσφατο και ελάχιστα συζητημένο εύρημα των δημοσκοπήσεων: Οι πολίτες προκρίνουν τη διακυβέρνησή του με σημαντική διαφορά από τη σημερινή συντηρητική διακυβέρνηση. Οι κυβερνώντες είχαν στηρίξει τις προσδοκίες της πολιτικής ηγεμονίας τους στην προθυμία του ΠΑΣΟΚ να αποκηρύξει το παρελθόν του. Θα τους ήταν βολικό η προοδευτική παράταξη να πορευόταν στο διηνεκές με την αντίφαση μιας ένοχης συνείδησης και ενός ελάχιστα πειστικού πολιτικού λόγου που θα εμφάνιζε το ΠΑΣΟΚ της «νέας εποχής» να προσγειώνεται στην Ελλάδα από κάποιο μακρινό γαλαξία.

Ο εκσυγχρονισμός χάθηκε ως σύνθημα αλλά δεν χάθηκε ως αίτημα της κοινωνίας. Δεν είναι μια χαμένη Ατλαντίδα. Η «πραγματική σύγκλιση» θα έπρεπε να εξακολουθεί να αποτελεί τον στόχο μιας αξιόπιστης διακυβέρνησης. Η παραγωγή και η αναδιανομή του πλούτου συνιστά το ένα σκέλος της. Η προστασία και ο εκσυγχρονισμός του κοινωνικού κράτους είναι το άλλο.

Σε κάθε περίπτωση, το ζήτημα είναι το μέλλον του τόπου. Και το μέλλον του Σημίτη; «Η δική μου παρουσία αποσκοπεί στην ενεργό συμβολή στην ευρύτερη προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ». Ο Σημίτης υπήρξε ανέκαθεν ο άνθρωπος των καθαρών λύσεων. Επιπλέον, διαθέτει υπερβολικό πολιτικό τακτ.

Οι εφήμεροι κάτοικοι της «Ατλαντίδας», όπου επέστρεψε για λίγο ο πολιτικός λόγος, γυρίζουν στη χώρα τους, όπου αναμένουν να επιστρέψει κάποτε η πολιτική.